

Arrest

nr. 62 283 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Avaarse etnische origine, afkomstig uit Astrakhan, Russische Federatie.

U diende op 15 december 2005 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Sinds 1991 bent u lid van een islamitische gemeenschap in Astrakhan. U ondervond hierdoor problemen vanaf de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994. Bijna elke vrijdag kwamen agenten van de Russische staatsveiligheidsdienst FSB en van de speciale politie-eenheid OMON naar het gebedshuis, waarbij u vaak samen met andere geloofsgenoten werd aangehouden en verhoord. Meestal werd u na een paar uur weer vrijgelaten.

In de zomer van 1997 werd u aangehouden nadat u een oudere vrouw naar haar gevangen zoon in Kizjar (Dagestan) had gebracht. U werd toen bij uw terugkeer tegengehouden door 6 mannen, waarvan

er 2 in uniform waren. U werd ervan beschuldigd een granaat in uw wagen te hebben en werd gedurende een maand verhoord en opgesloten in het politiekantoor van Kizljar. U werd door uw vader vrijgekocht voor 3000 dollar en kreeg het verbod ooit nog in Kizljar te komen.

Daarna keerde u met uw gezin terug naar Astrakhan. Voortaan ging u niet meer op familiebezoek in Kizljar. In Astrakhan gebeurden er nog steeds regelmatig aanhoudingen op vrijdag.

Vanaf de tweede Tsjetsjeense oorlog verergerde de situatie en werd u vaak ook 's nachts thuis opgepakt.

Eind 1999 werd u zo tweemaal gearresteerd. Eén keer werd u tot de volgende ochtend opgesloten op het politiekantoor van de Kirovski-wijk, een tweede keer werd u naar de u onbekende instantie VOG in Astrakhan gebracht, waar u pas werd vrijgelaten na betaling van 100 roebel.

Begin 2000 werden uw leider Omarov Anguta (O.V. 5.055.015) en een geloofsgenoot S.S.(...) aangevallen, waarbij deze laatste om het leven kwam.

In de lente van 2000 vielen enkele gewapende en gemaskerde mannen het gebedshuis binnen. De aanwezigen, waaronder u, werden naar het politiekantoor in de Kirovskiwijk gebracht en verhoord. Er werden vingerafdrukken en foto's genomen en tegen de avond werd u weer vrijgelaten. Enkelen onder jullie werden zwaar geslagen.

Begin 2001 werd de broer van uw leider, O.R.(...) (O.V. 5.132.164), gearresteerd. Een maand later werd ook G.S.-H.(...) (OV 5.537.936) opgepakt. In 2003 werden uw nieuwe leider, A.M.K.(...) (O.V. 5.687.321), en K.M.(...) (O.V. 6.025.140) opgepakt. K.(...) werd nog diezelfde dag vrijgelaten, maar A.(...) werd veroordeeld tot anderhalf jaar gevangenisstraf op basis van een gefabriceerde beschuldiging voor wapenbezit. U werd hiervan door uw burens op de hoogte gebracht en deed of u niet thuis was toen men bij u aanklopte. Hierna werd u door uw buurman A.M.(...), de neef van M.K.(...), naar uw tante gebracht, waar u 1 maand onderdook. Uw oudste zoon S.(...) kwam u daar opzoeken en vertelde u dat de politie gedurende 10 dagen elke dag naar u thuis was gekomen en uw vrouw bedreigd had.

In de zomer van 2003, toen u nog ondergedoken woonde, vernam u van uw vrouw dat het opnieuw rustig was. U bleef een half uur thuis en vertrok naar K.A.(...), waar u kort na uw aankomst werd aangehouden door 3 agenten. Vervolgens werd u naar een instantie in de Sovjetskiwijk in Astrakhan gebracht. U werd er door 3 mannen in burger ondervraagd en geslagen. Diezelfde avond nog werd u vrijgelaten. Maandag zou men u terug komen opzoeken. U vertrok echter maandagochtend naar het huis van uw neef, B.M.(...), en leefde voortaan ondergedoken, afwisselend bij uw neef en bij uw tante. Van uw vrouw vernam u dat ze nog vaak bezoek kreeg van de agenten en door hen bedreigd werd.

In oktober 2005 vertrok u naar Moskou. U verbleef er bij een lid van de gemeenschap, D.(...). U hoorde van uw neef dat er in november 2005 nog enkele agenten bij u thuis waren geweest toen uw zoon S.(...) alleen thuis was, en dat uw vrouw vaak 's nachts door hen werd opgebeld met de vraag of u thuis was. U liet vervolgens uw gezin naar Moskou komen en naar kennissen van D.(...) brengen. Twee-drie dagen voor uw vertrek werden uw drie oudste zonen naar u gebracht, en samen met hen verliet u op 13 december 2005 het land richting België.

Op 15 december 2005 kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag de vluchtelingenstatus aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 juli 2006 verliet ook uw echtgenote Moskou, samen met uw drie jongste kinderen, S.(...), M.(...) en A.(...). Op 19 juli 2006 vroeg zij op haar beurt de vluchtelingenstatus aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 februari 2009 nam het Commissariaat-generaal in dit verband een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade werd vastgesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 29 april 2009.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg op 10 augustus 2010 voor de tweede maal asiel aan in België, samen met uw echtgenote G.Z.(...) (O.V.5.944.051).

Uw ondertussen meerderjarige zonen A.S.(...) (O.V.6.667.834) en A.M.(...) (O.V.6.667.796) dienden eveneens op 10 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Via S.S.(...), hoofd van uw gemeenschap in Astrakhan, ontving u op 4 augustus 2010 3 oproepingsbrieven op uw naam van de politie van Astrakhan.

U vernam via uw zus dat er bij haar (in Dagestan) ook oproepingsbrieven werden achtergelaten voor u.

Ter staving van uw 2e asielaanvraag hebt u de volgende documenten voorgelegd: een oproepingsbrief d.d. 16 november 2009, een oproepingsbrief d.d. 25 januari 2010, een oproepingsbrief d.d. 12 mei 2010, een enveloppe van DHL d.d. 4 augustus 2010 en uw origineel binnenlands paspoort." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U keerde na uw eerste asielaanvraag in België niet terug naar de Russische Federatie. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name de problemen die u kende omwille van uw religieuze overtuiging. U zou na uw vertrek uit de Russische Federatie verschillende oproepingsbrieven ontvangen hebben. In dit verband legde u 3 oproepingsbrieven voor d.d. 16 november 2009, 25 januari 2010 en 12 mei 2010. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten. In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag geoordeeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kon weerhouden worden, aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat u uw reisroute en uw binnenkomst in de Schengenzone niet aannemelijk wist te maken. Daarnaast legde u bedrieglijke verklaringen af omtrent uw binnenlands en internationaal paspoort en deze van uw familieleden. Er werd eveneens vastgesteld dat uw handeling waarbij u 2 jaar in uw woonplaats Astrakhan ondergedoken leefde, maar waarbij u wel regelmatig bezoek kreeg van uw religieuze leider, tegenstrijdig was met de door u verklaarde ernstige vrees voor vervolging. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 29 april 2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er dient nu te worden vastgesteld dat de nieuwe documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt, de gedane vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen. Zo bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van deze convocaties. Zo kon u in eerste instantie niet precies zeggen door welke dienst u werd opgeroepen, al dacht u dat het om de 6de afdeling of de FSB ging. U gaf hiervoor als verklaring dat u hier geen aandacht aan hebt gegeven (CGVS p.6). Slechts na het bekijken van de convocaties kon u zeggen dat u werd opgeroepen door de UVD van Astrakhan (CGVS p.10). U kon evenmin zeggen door wie u opgeroepen werd (CGVS p.7). U kon ook niet zeggen in welke zaak, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (CGVS p.7, p.10), hoewel de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen in elk van de door u voorgelegde oproepingsbrieven vermeld staat. Uw uitleg dat u de convocaties slechts 1 keer hebt bekeken, en dat u hierdoor deze zaken vergeten bent (CGVS p.7, p.8), is weinig aannemelijk. Aangezien u als nieuw element ter staving van de door u aangehaalde problemen deze 3 convocaties neerlegde, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze documenten. Deze vaststellingen bevestigen dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven. Aan uw verklaringen dat er regelmatig leden van ordediensten bij uw zus langskwamen om naar u te vragen, waarbij ze convocaties achterlieten op uw naam (CGVS p.5, p.11), kan evenmin enig geloof gehecht worden. U verklaarde hierbij dat u na uw gehoor uw zus zou contacteren om u deze convocaties op te sturen, zodat u ons deze zou kunnen bezorgen (CGVS p.12). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet te rijmen vallen met informatie in het door u voorgelegde originele binnenlands paspoort op uw naam. U verklaarde meermaals voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dat u sinds de zomer van 2003 tot aan uw vertrek naar Moskou in oktober 2005 ondergedoken leefde in

Astrakhan, omdat u vreesde voor problemen met de autoriteiten (Verklaring DVZ d.d. 26/01/2006, p.16; CGVS gehoor 08/03/2006, p.3; CGVS gehoor 14/12/2006, p.11-13), met wie u al sinds 1997 problemen kende (CGVS gehoor 14/12/2006, p.10).

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u uw internationaal paspoort persoonlijk hebt aangevraagd en hierbij geen enkel probleem kende. Ter verklaring stelde u dat het hier een andere organisatie betreft (CGVS 08/03/2006, p.5). Uit de stempel die op pagina 19 van uw binnenlands paspoort werd aangebracht blijkt echter dat u een internationaal reispaspoort werd uitgereikt op 29 maart 2004 (Zie document 5 in groene map), nota bene tijdens de periode waarin u verklaarde ondergedoken te hebben geleefd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt nu dat het buitenlands paspoort in persoon dient afgehaald te worden en bij afhaling in het bijzijn van een ambtenaar moet worden ondertekend.

Uit deze informatie blijkt bovendien dat de aanvraag van een buitenlands paspoort wordt voorgelegd aan de Federale veiligheidsdienst (FSB).

Het feit dat de FSB uw aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal- of reispaspoort heeft goedgekeurd, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u door uw autoriteiten, en met name de FSB, worden vervolgd nog verder aan.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het overige document dat u voorlegde, met name de enveloppe van DHL, bevestigt enkel dat u in België post ontving vanuit Astrakhan.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote G.Z.(...) (O.V.5.944.051), uw zoon A.S.(...) (O.V.6.667.834) en uw zoon A.M.(...) (O.V.6.667.796), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 maart 2011 een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 52 en 51/7 van voormelde wet. Hij haalt ook de vluchtelingendefinitie aan zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en geeft hierover een theoretische uiteenzetting weer.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk omwille van zijn religieuze overtuigingen vervolgd werd door de Russische autoriteiten.

Volgens hem oordeelt de commissaris-generaal dat de gemeenschap waarvan hij deel uitmaakt, nooit door de Russische autoriteiten werd vervolgd; verzoeker laat gelden dat de informatie waarop de commissaris-generaal dit oordeel steunt, eenzijdig -"niet onderworpen aan tegenspraak"- en tegenstrijdig is "aangezien zij de problemen tegengekomen door de niet-traditionele Moslims bevestigt terwijl het niet betwist wordt dat de gemeenschap waarvan verzoeker deel uitmaakt wel degelijk een niet-traditionele Moslimgemeenschap is en dat het precies die gemeenschap is die vreemd genoeg geen enkel problemen zou hebben gehad met de Russische autoriteiten".

Verzoeker stelt verder dat de authenticiteit van de bijgebrachte oproepingen door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld en dat aldus zijn "moeilijkheden om de exacte oorsprong van deze uitnodigingen te geven" weinig belang hebben en zeker niet mogen beschouwd worden als een element dat de geloofwaardigheid in vraag kan stellen.

Wat betreft het feit dat hij in maart 2004 zijn internationaal paspoort afgeleverd kreeg terwijl hij op dat ogenblik ondergedoken leefde, verklaart verzoeker dat de wet niet noodzakelijk vereist dat de titularis zich zelf aanbiedt om het paspoort af te halen; volgens verzoeker kan een volmachtouder dit ook afhalen. Verder stelt verzoeker dat hij zijn paspoort middels corruptie binnen de Russische administratie heeft en stelt dat "Inderdaad, in Rusland is alles te koop".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de status van "politiek" vluchteling te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Daar waar verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maakt. Deze vrees dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft met dergelijke theoretische uiteenzetting in gebreke.

Voorts merkt de Raad op dat de aangevoerde schendingen van artikel 52 en artikel 51/7 van de vreemdelingenwet, als middel onontvankelijk zijn. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel wordt geschonden.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de Russische autoriteiten wegens zijn religieuze overtuiging, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 17 februari 2009 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 26.696 van 29 april 2009 van de Raad, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag, zijnde drie oproepingsbrieven van 16 november 2009, van 25 januari 2010 en van 12 mei 2010, een omslag van DHL gedateerd 4 augustus 2010 en verzoekers origineel binnenlands paspoort, en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de nieuwe documenten die verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag, de gedane vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet in een positieve zin kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Zo beperkt hij zich louter tot het uiten van kritiek over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal, gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, te weerleggen.

Daar waar verzoeker laat gelden dat deze informatie niet werd onderworpen aan tegenspraak, wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve; er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat over de informatie die de commissaris-generaal hanteert.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift, hoewel hij hiertoe de mogelijkheid had, zelf geen gegevens bijbrengt die deze objectieve en betrouwbare informatie in een ander daglicht stellen.

Verzoeker stelt ook in de gehanteerde informatie een tegenstrijdigheid te herkennen aangezien ze de problemen van niet-traditionele moslims bevestigt, terwijl niet betwist wordt dat de gemeenschap van verzoeker een niet-traditionele gemeenschap is die dan geen problemen zou hebben gehad met de autoriteiten...

De Raad stelt vast dat verzoeker een nuancering vergeet te lezen in die informatie. Inderdaad blijkt volgens die informatie dat moslims die door de Russische autoriteiten niet beschouwd worden als traditionele moslims, **in sommige gevallen** slachtoffer kunnen worden van vervolging -m.a.w. de vervolging van niet-traditionele moslims is niet algemeen-.

Uit de informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov -alhoewel beschouwd als niet-traditionele moslims- wel "in het oog worden gehouden" maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren, als gemeenschap, daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte convocaties, merkt de Raad op dat een document om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. In casu is dit echter niet het geval.

Immers, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte was van de inhoud van deze convocaties. Het is inderdaad niet ernstig te noemen dat verzoeker niet gehouden zou zijn tot een minimale toelichting van de door hem neergelegde documenten. Indien verzoeker verklaart vervolgd te worden en hiervoor bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk voor te brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal convocaties, maar geen minimale kennis heeft van de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zijn zaak op te volgen.

Deze vaststellingen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Wat betreft het verweer van verzoeker aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het feit dat de FSB zijn aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort heeft goedgekeurd, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij op dat moment ondergedoken leefde uit vrees voor de autoriteiten, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het opwerpen van blote beweringen, zonder deze evenwel te staven met concrete elementen. Hij slaagt er aldus niet in de informatie van het Commissariaat-generaal, waarop voorgaande motivering is gebaseerd, te weerleggen.

Inderdaad tast voorgaande vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij door de autoriteiten, met name de FSB, worden vervolgd, nog verder aan.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielaanvraag en schaarft zich achter de overige motieven, door verzoeker niet betwist.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij vreest dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling wegens zijn religieuze overtuigingen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K.ROSIER

M. BONTE